ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ι σκεφτόσαστε ; ρώτησε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

— Τίποτε, ἀπάντησε ὁ δὸν Ἐστεβάν, ἑτοιμαζόμενος νὰ φύγη. Μὴν ἀνησυχῆτε. Πηγαίνω νὰ συναντήσω μιὰ στιγμὴ τὸν Κουχίλλο.

Τὴν ὥρα αὐτή, ὁ Κουχίλλος βρισκόταν σ' ἕνα δωμάτιο τῆς ἐπαύλεως καὶ χαρτόπαιζε μὲ τοὺς συντρόφους του. Μεταξὺ τῶν τυχοδιωκτῶν τῆς συντροφιᾶς τοῦ δὸν Ἐστεβάν, βρισκόντουσαν τώρα καὶ πολλοὶ νεοσύλλεκτοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔρθει νὰ τὸν συναντήσουν στὴν Ἔπαυλι τοῦ Ἐλαφιοῦ. Ἀπ' ὅλους αὐτούς, δυὸ ξεχώριζαν γιὰ τὴν περίεργη ἐμφάνισί τους.

Ὁ Διάζ καὶ ὁ Ὀρόκης.

Ὁ πρῶτος ἦταν κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων καὶ Ἰνδῶν, κυρίως Ἰνδῶν, ξακουστὸς σ' ὅλο τὸ Μεξικό.

Ὁ δεύτερος πολεμιστὴς καὶ τροβαδοῦρος.

Ὁ Ὀρόκης ἦταν περίεργος τύπος Μεξικανοῦ τυχοδιώκτου. Γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ἀπὸ ἀγροικία σ' ἀγροικία μὲ τὴν κιθάρα του κρεμασμένη στὸν ἕναν ὦμο, τὸ τουφέκι του στὸν ἄλλο καὶ τὸ μαχαῖρι του στὴ ζώνη.

Ἦταν κατὰ τὶς περιστάσεις, ἄλλοτε τροβαδοῦρος κι' ἄλλοτε κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων.

Ὡς κιθαρωδός, ἦταν ἄφθαστος. Ἀλλὰ κι' ὡς κυνηγός, μοναδικός. Τὰ ροῦχα του ἦσαν κουρελλιασμένα. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ φέρνεται καὶ νὰ μιλάη σὰν εὐγενής.

Ὁ Πέτρος Διάζ ἦταν ἀντιθέτως ὁ τύπος τοῦ πολεμιστοῦ, ὁ τύπος τοῦ ἀνθρώπου τῶν περιπετειῶν. Οἱ Μεξικανοὶ τὸν ἐθαύμαζαν κι' οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρέμανε, γιατὶ εἶχε στείλει ντουζίνες ἀτ' αὐτοὺς στὸν ἄλλο κόσμο. Τὸ μῖσος του ἐναντίον τῶν ἐρυθροδέρμων τῆς ζούγκλας δὲν εἶχε ὅρια, μὰ ἦταν καὶ δικαιολογημένο, γιατὶ οἱ κόκκινοι αὐτοὶ διαβόλοι τοῦ εἶχαν κάνει μεγάλο κακό.

Εἶχαν ἐπιδράμει πρὸ ἐτῶν μιὰ νύχτα στὴ φυτεία τοῦ πατέρα του, σκότωσαν ὅλους τοὺς δικούς του, ἔκαψαν τὴν ἔπαυλί τους, κατέστρεψαν τὴ φυτεία καὶ χάθηκαν πάλι σὰν δαίμονες μέσα στὰ παρθένα δάση.

Μόνον ὁ Πέτρος Διάζ σώθηκε τὴν καταραμένη αὐτὴ νύχτα. Κι' ἔκαμε ὅρκο φρικτὸ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατο τῶν οἰκείων του. Ὀρκίστηκε ν' ἀφιερώση ὅλη του τὴ ζωὴ στὴν ἐξόντωσι τῶν ἐρυθροδέρμων. Κι' ἀπὸ τότε γύριζε στὰ δάση καὶ στὶς ἐρημιὲς καὶ τοὺς σκότωνε ἀλύπητα, σὰν σκύλους.

Ἀπ' τοὺς τυχοδιῶκτες ποὺ εἶχαν συγκεντρωθεῖ γύρω ἀπ' τὸν δὸν Ἐστεβάν, αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ ἀτρόμητος, ἀλλὰ κι' ὁ πιὸ τίμιος.

Ὁ δὸν Ἐστεβὰν τὸ κατάλαβε αὐτὸ ἀμέσως, μόλις τὸν γνώρισε στὴν ἔπαυλι τοῦ Αὐγουστίνου κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν κάμη ἀφοσιωμένο φίλο του, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸν ἀχρεῖο Κουχίλλο.

Ὅπως γράφουμε καὶ παραπάνω, τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ Διάζ, ὁ Ὀρόκης, ὁ Κουχίλλος κι' ὁ Βαράγιας βρισκόντουσαν σ' ἕνα δωμάτιο τῆς Ἐπαύλεως τοῦ Ἐλαφιοῦ. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι χαρτοπαίζανε. Ὁ Διάζ ἦταν βυθισμένος σὲ συλλογισμούς.

Ξαφνικά, ὁ Κουχίλλος σταμάτησε τὸ παιγνίδι κι' ἄρχισε νὰ μιλάη στοὺς συντρόφους του μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν μεγάλο, τὸν παραμυθένιο θησαυρὸ ποὺ θὰ πήγαιναν ν' ἀνακαλύψουν.

— Θὰ γίνουμε ὅλοι μας βαθύπλουτοι ! συνέχισε. Ἀρκεῖ νὰ μὴ βρεθῆ κανένας προδότης καὶ μᾶς χαλάση τὴ δουλειά.

— Καὶ ποιὸς θὰ τολμήση νὰ τὰ βάλη μαζύ μας ; εἶπε ὁ Βαράγιας.

— Ὑπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος ; ρώτησε κι' ὁ Ὀρόκης. Μίλα μας ξάστερα, σύντροφε. Πρέπει νὰ ξέρουμε ποιοὶ εἶνε οἱ φίλοι μας καὶ ποιοὶ οἱ ἐχθροί μας.

Ὁ Κουχίλλος προσποιήθηκε πὼς σκέπτεται καὶ ἀπάντησε, μετὰ λίγα δευτερόλεπτα :

— Λοιπόν, ναί. Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θέλει ν' ἀποτύχη ἡ ἐκστρατεία μας, ποὺ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ μᾶς φέρη ἐμπόδια....

— Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; ρώτησε ὁ Ὀρόκης.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, ἀπάντησε ὁ πονηρὸς Κουχίλλος. Ξέρω καλά, σύντροφοι, πὼς ὁ νέος αὐτὸς θέλει νὰ μᾶς ἁρπάξη τὸ θησαυρὸ καὶ θὰ κάμη τὸ καθετὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχη.

— Δὲν θὰ προφτάση νὰ κάμη τίποτε, εἶπε ὁ Βαράγιας. Αὔριο τὸ πρωῒ κιόλας, τὸν παραφυλάω πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, τοῦ φυτεύω.... κατὰ λάθος δῆθεν, μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι καὶ πάει λέοντας.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω, φώναξε ὁ Ὀρόκης.

Ὁ Κουχίλλος γύρισε καὶ κύτταξε κατευχαριστημένος τὸν Πέτρο Διάζ. Μὰ ὁ τολμηρὸς φονιᾶς τῶν ἐρυθροδέρμων δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία, δὲν ἀνακατεύτηκε καθόλου στὴ συζήτησι. Σηκώθηκε ἐπάνω καὶ βγῆκε ἔξω γιὰ ν' ἀναπνεύση τὸν μυρομένο νυκτερινὸ ἀέρα.

Λίγες στιγμὲς κατόπιν, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ εἰδοποίησε τὸν Κουχίλλο, ὅτι τὸν ζητάει ὁ δὸν Ἐστεβάν.

Ὁ Κουχίλλος ἄφησε τοὺς συντρόφους του καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω.

Ὁ δὸν Ἐστεβὰν τὸν περίμενε κάτω ἀπ' τὰ αἰωνόβια δέντρα τῆς ἀγρεπαύλεως μέσα στὸ σκοτάδι.

— Μὲ ζητήσατε ; ρώτησε ὁ Κουχίλλος πλησιάζοντας. Τί συμβαίνει ;

— Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ πολὺ σπουδαῖα πράγματα, κύριε Κουχίλλε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ δὸν Ἐστεβὰν μὲ φωνὴ γεμάτη θυμὸ καὶ εἰρωνία. Θὰ σοῦ ἀποδείξω δηλαδή, πὼς δὲν ἀξίζεις πειὰ οὔτε μισὸ λεφτό. Θὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς σὲ γέλασαν σὰν μωρό, πὼς σ' ἐξαπάτησαν, πὼς ἔκαμες μιὰ ἀσυγχώρητη γκάφα.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ; Ἐξηγηθῆτε, μουρμούρισε δυσαρεστημένος ὁ τυχοδιώκτης.

— Τί θέλω νὰ πῶ ; Θὰ τὸ μάθης ἀμέσως. Σοῦ ἀνέθεσα νὰ προσπαθήσης, μὲ κάθε τρόπο, νὰ μάθης τὰ μυστικὰ τοῦ Τιβουρκίου Ἀρελλάνου....

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὁ Κουχίλλος ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

— Λοιπόν ; ρώτησε.

— Λοιπὸν ἡ προσπάθειες, τὶς ὁποῖες κατέβαλλες γιὰ νὰ ψαρέψης τὸ νέο αὐτὸν πῆγαν χαμένες. Δὲν ἔκαμες τίποτα. Ἀντὶ νὰ τὸν ξεγελάσης, σὲ κορόϊδεψε χονδροειδέστατα. Γιατὶ ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος εἶνε ἀνώτερός σου, εἶνε δυνατώτερός σου.

— Μὲ βρίζετε, δὸν Ἐστεβάν.

— Σὲ βρίζω ; Θἄπρεπε νὰ σὲ κρεμάσω γιὰ τὴ γκάφα ποὺ κάμαμε. Γιατὶ λίγο ἔλειψε μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά σου νὰ πάθουμε μεγάλες συμφορές. Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, κύριε Κουχίλλε, ξέρει τὴν ὕπαρξι τῆς Κοιλάδας τοῦ Χρυσοῦ. Ξέρει ποὺ βρίσκεται ἡ Κοιλὰς αὐτὴ καὶ θεωρεῖ τὸν θησαυρὸ αὐτὸν δικό του, γιατὶ πρῶτος τὸν ἀνεκάλυψε ὁ πατέρας του.

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, συνέχισε ὁ δὸν Ἐστεβάν, εἶν' ἐρωτευμένος μὲ τὴ δόννα Ροζαρίτα κι' ἐλπίζει νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Ἀκόμα ὁ νέος αὐτὸς ξέρει, ὅτι τὸν πατέρα του δὲν τὸν σκότωσαν οἱ Ἰνδοί, ἀλλὰ ὁ σύντροφός του. Τὸν ἔσφαξε ἐνῶ κοιμόταν καὶ ζεστὸν ἀκόμα, πρὶν ξεψυχήσει, τὸν πέταξε στὸ ποτάμι. Κι' ὁ δολοφόνος τοῦ Μάρκου Ἀρελλάνου, ὁ δόλιος σύντροφός του, εἶσαι σύ, Κουχίλλε. Τὸ ἀρνεῖσαι ;

Ὁ τυχοδιώκτης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, μὴ τολμῶντας νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Ναί, εἶπε σὲ λίγο. Ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν Μάρκο Ἀρελλάνο. Ἀλλά,

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΚΑΚΙΑ

(Τῆς HELENE VAKARESCO)

Σὲ κάποιο κάθισμα μικρὸ κάτω ἀπ' τὴν ἀκακία
λαλιὲς πουλιῶν ἀκούγαμε ποὺ γλυκοκελαδοῦσαν,
τὶς μέλισσες στὰ λούλουδα τὰ ὡραῖα ποὺ βομ-
(δοῦσαν.
Κι' ὁ ἥλιος ποὺ βασίλευε, χρυσὸς ἀντικρυνά μας
ζωγράφιζε μὲ χρώματα, ποὺ θεῖα λαμποκοποῦσαν,
τὴ μαγεμμένη κι' ἔρημη, τὴ φύσι ὁλόγυρά μας.

Μὰ πές μου, πές μου, ἀγάπη μου, πότε ξανὰ ἐ-
(νωμένοι
ἔτσι σὲ τόσην εὐωδιὰ πάλι θ' ἀνταμωθοῦμε;
Πότε στὴ λάμψι τ' οὐρανοῦ ὅπως τώρα θὰ λου-
(στοῦμε;
Μέσ' στὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν καὶ σφιχταγκα-
(λιασμένοι,
γιὰ πές μου πότε ἔτσι γλυκὰ θὰ ξαναφιληθοῦμε
καὶ θὰ γευθοῦμε τὸ βαθὺ ἔρωτά μας, μαγεμμένοι;...

Καὶ τώρα!... Ὠ! τί δὲ θάδινα νὰ τὴν ὀνειρευό-
(μουν
ἐκείνη τὴν κρυφὴ γωνιὰ κάτω ἀπ' τὴν ἀκακία,
ποὺ νοιώσαμε τοῦ ἔρωτα, τῆς νειότης τὴν ἀξία.
Νἆταν γιὰ πάντα, αἰώνια, ἐκεῖ πέρα νὰ βρισκό-
(μουν;...

—ὑπέρτατη παρηγοριὰ στὴν τόση μου πικρία !
Κι' ἐκεῖ ἂς ἐρχόταν ὁ χαμὸς γιὰ πάντα νὰ κοι-
(μόμουν.